

Een gesprek met Dejo in het 798 Art District, Beijing (NL-ENG-CN)

Door Junkai Zhang (张钧凯). 17 mei 2026. Afgestudeerd aan de Fudan-universiteit in Beijing, hoofdvak wiskunde. Kunstliefhebber en verzamelaar.

Het begrijpen van de symbiotische kunstfilosofie van Toyisme

Mijn gesprek met Dejo, oprichter van Toyisme, begon met het raadselachtige en vitale manifest *Moeder*. Vanaf dat eerste moment verbrijzelde het alle vooropgezette ideeën die ik had over kunststromingen en collectieve creatie. In zijn vertelling ontstond Toyisme vanuit een intieme, interne consensus en groeide het uit tot een diep geordende, maar oneindig inclusieve artistieke gemeenschap. Het unieke model van collectieve creatie is de meest ontroerende en essentiële kern van de beweging geworden.

Dejo gaf toe dat het manifest *Moeder* geen tastbare, gecodificeerde doctrine is, maar een spiritueel verbond tussen de eerste Toyistische scheppers. Nooit bedoeld om aan de buitenwereld te worden onthuld, heeft het altijd een levende vitaliteit behouden – groeiend, itererend, evoluerend op eigen kracht, nooit gevangen in een initiële kader. Met elke nieuwe kunstenaar die zich aansluit, verrijkt het zichzelf en evolueert het onophoudelijk, als de baarmoeder die een beweging voedt en de groei van de hele artistieke familie koestert. En deze baarmoederlijke omarming kristalliseerde zich uiteindelijk uit tot het onmiskkenbare collectieve creatiesysteem dat Toyisme definieert.

Aan het begin waren er slechts drie verwante kunstenaars die hand in hand vooruitliepen. Geleidelijk groeide het uit tot een team van twintig, waarbij elk lid overeenkomt met een letter van het Engelse alfabet, een reeks identiteitssymbolen die uitsluitend aan dit collectief toebehoren. De oprichter en schrijver van het manifest “Moeder”, Dejo, belichaamt de letter D. Geen verheerlijking van individuele namen, geen onderscheid naar status of rang: letters werden emblemen van gelijkheid onder makers, in overeenstemming met Toyisme's stichtende hart: de cultus van de persoonlijkheid oprichten en collectieve gelijkheid nastreven.

Wat me nog meer verbaasde, waren de buitengewone, unieke, symbiotische regels voor samenwerking binnen de groep. Elke kunstenaar die Toyisme wil betreden, ondergaat een systematisch trainingsprogramma van zes maanden, onder leiding van Dejo zelf. Toch knecht deze training de geest van de maker nooit; het richt zich uitsluitend op het verenigen van schildertechnieken, stilistische paradigma's en expressieregels, dat wil zeggen, het vaststellen van Toyisme's kenmerkende visuele taal: hoog verzadigde, intense kleuren; strakke, geometrische lijnen; cartoonachtige symbolen doordrenkt van verhaal; en een uniforme logica van beeldcompositie.

"Beperk de vorm van expressie, maar beperk nooit het hart van expressie." Dit is het creatieve principe dat Dejo standvastig hooghoudt, en het is de meest verfijnde wijsheid van Toyisme. De training schetst slechts de grenzen van expressie, zodat alle leden een coherente visuele identiteit dragen en een uniek stilistisch kenmerk voor de beweging smeden. Maar wat betreft wat er moet worden uitgedrukt, wordt absolute vrijheid geboden. Of het nu gaat om bespiegeling over ecologie, kritiek op technologische vervreemding, verkenning van kindertijd en menselijkheid, of interpretatie van culturele diversiteit, elke maker volgt zijn hart, kiest vrije thema's en laat zijn eigen reflecties horen.

Juist hierdoor heeft Toyisme zijn unieke artistieke karakter gevormd: een collectief oeuvre met een zeer verenigde vorm en een intens herkenbare stijl, terwijl elk werk rijk, gevarieerd en volkomen onderscheidend is in thema, intellectuele kern en emotionele resonantie. Dit is niet langer louter collectieve creatie; het is een uitgebalanceerde artistieke symbiose. Het omzeilt de valkuilen van verspreide stijl en een holle kern die vaak groepsprojecten teisteren, terwijl het de onafhankelijke gedachte en creatieve ziel van elke maker behoudt. Het bouwt Toyisme's artistieke identiteit op door eenheid van vorm en grenzeloze inclusiviteit in de inhoud, waardoor de beweging eindeloos levendig blijft met frisse intellectuele kracht.

Wat deze beweging echter werkelijk boven louter artistieke praktijk uittilt en tot een subversief monument in de hedendaagse kunst maakt, is

Dejo's radicale herdefiniëring van de relatie tussen kunst en kunstenaar. Toen ik vroeg naar de ware identiteiten van deze twintig kunstenaars, was het antwoord: niemand weet het. De weerklinkende woorden van Dejo galmen nog na met immense kracht: Kunst komt eerst. De kunstenaar komt op de tweede plaats.

Dit staat volledig haaks op de heersende logica in de hedendaagse kunstwereld. De huidige markt zit gevangen in een omgekeerd dilemma, waarbij de auteur boven het kunstwerk wordt geplaatst. De waarde van een stuk wordt eerst gekoppeld aan de roem, het persona, het cv en marktlabellen van de maker; de intrinsieke artistieke waarde en de intellectuele ziel van het werk zelf worden secundaire overwegingen. Mensen jagen op de uitstraling van de kunstenaar, niet op de ziel van het werk. Maar Toyisme verbreekt op de meest resoluut mogelijke manier deze groteske waardesysteem.

Elke kunstenaar in de groep verschijnt gemaskerd. Hun publieke identiteit is slechts een code van een enkele letter uit het alfabet. Hun echte namen, gezichten, woonplaatsen, geschiedenissen en persoonlijke verhalen blijven volkomen onbekend; alle informatie die de individuele kunstenaar zou kunnen identificeren, wordt volledig verborgen. Dejo gaf zelf toe dat in zijn thuisland, Nederland, niemand hem herkent wanneer hij zijn masker afzet. Maar met het masker op wordt hij door talloze mensen herkend. Hij wist opzettelijk zijn individuele identiteit uit te schakelen en richt elke blik weer op de kunst. Dit is een moedige ont koppeling van kunst en kunstenaar.

Wat Toyisme probeert te doen, is de publieke aandacht met kracht terug te trekken naar de oorsprong: terug naar de kleuren, verhalen, ideeën en emoties van het werk zelf; terug naar de intrinsieke waarde van kunst, onbesmet door de roem, persoon en "buzz" van de maker. Hier wint of verliest een stuk geen waarde vanwege wie het heeft gemaakt. Kunst wordt eindelijk bevrijd van zijn hechting aan het individu en keert terug naar zijn puurste essentie. Nog verbazingwekkender is hoe deze filosofie zich uitstrekt tot een ongekennde, levende vorm van artistieke continuïteit.

Ik drong verder bij Dejo aan: als een van deze kunstenaars ophoudt met creëren, of zelfs sterft, hoe blijft de beweging dan bestaan? Zijn antwoord herdefinieert Toyisme als een "levend organisme." Wanneer een van de zesentwintig kunstenaars overlijdt, wordt zijn bijbehorende letter niet uitgewist. Het blijft tijdelijk vacant, in afwachting van een nieuwe kunstenaar die die alfabetische identiteit zal overnemen.

Er zijn geen onvervangbare individuen, geen eeuwige persoonlijke symbolen, alleen een eindeloze, regeneratieve kunstlijn. Het fysieke leven van een kunstenaar mag eindigen, maar de letter-identiteit, de creatieve draad en de ziel van de beweging die de geest van Toyisme belichaamt, kunnen voor altijd voortduren. Deze groep is niet langer een eenvoudige verzameling van maximaal zesentwintig onafhankelijke individuen, maar een levensvorm die zich voortdurend vernieuwt, metaboliseert en groeit.

Dit is niet langer slechts een vorm van creatieve organisatie; het is een radicale heruitvinding van "de manier waarop de kunstenaar bestaat" in de moderne kunstgeschiedenis. Het verbrijzelt de traditionele logica dat "kunst alleen door het individu leeft", bevrijdt kunst van de grenzen van een enkele levensduur en schenkt de eeuwige vitaliteit.

Nadat we de essentiële relatie tussen kunst en kunstenaar hadden verkend, leidde Dejo me dichterbij de werken zelf. Toen begreep ik pas echt de innerlijke ziel van Toyisme – leesbaar, speels, diepgevoeld – en mijn hardnekkige vooroordeel tegen hedendaagse abstracte kunst als "pretentius duister en opzettelijk onbegrijpelijk" werd volledig verbrijzeld.

Hij gebaarde naar een stuk met de titel '*Zij gesproken nog*'. Er staan geen realistische portretten in het kader. In plaats daarvan worden de creatieve symbolen en stilistische essenties van overleden meesters – Picasso, Van Gogh, Da Vinci, Matisse – ontmanteld en gereconstrueerd tot de kenmerkende jeugdige abstracte motieven van Toyisme. Een veelheid aan artistieke zielen wordt op één doek gecondenseerd. Dejo zei dat het thema van dit stuk een eerbetoon is aan die pioniersgeesten die tijdperken overstijgen. Hun fysieke vormen zijn allang verdwenen, maar hun ideeën, esthetiek, creatieve geest en artistieke kracht zijn nooit

vervaagd. Ze dwalen nog steeds door de wereld en beïnvloeden diepgaand iedereen die hen volgt.

Om eerlijk te zijn: toen ik voor het eerst naar het schilderij keek, was ik zoals de meeste kijkers – volledig niet in staat de diepere betekenis te vatten. Dejo, die dit onbegrip scherp aanvoelde, wees zachtjes naar het tekstpaneel naast het schilderij en verwoordde nog een industrie-subverterend principe van Toyisme: het geschilderde beeld alleen is niet het complete kunstwerk. Het schilderij, samen met een poëtische, interpreterende tekst, vormt de volledige, integrale artistieke expressie.

Hij schuwde niet om de malaise van de hedendaagse kunstscene te bekritisieren: veel makers vertolken hun werken extreem abstract en ondoordringbaar, zonder enige sturende interpretatie, en plakken in plaats daarvan labels als "hoge abstractie" of "onafhankelijke lezing" erop. In werkelijkheid bezitten ze helemaal geen duidelijke expressieve kern. Het is louter mystificatie, een kunstmatig opgeworpen barrière, die leegte in duisternis hult, gewone toeschouwers afstoot en kunst verandert in een spel van pretentieuze exclusiviteit voor enkelen.

Toyisme verwerpt deze hypocriete "elegantie" volledig. Voor elk stuk componeert Dejo persoonlijk gedetailleerde, poëtische beschrijvingen. Hij heeft nooit de toeschouwer willen buitensluiten, noch opzettelijk barrières voor begrip willen opwerpen. Zijn oorspronkelijke hart is altijd dit geweest: hopen dat iedereen kunst kan lezen en er dichterbij kan komen.

De tekst is een deur naar begrip, maar nooit het enige antwoord. Toyistische werken zijn noch letterlijk, alledaags realisme, noch absolute abstractie die je stuurloos achterlaat. Ze behouden een speelse, abstracte expressie, verwerken aanwijzingen en metaforen in het beeld en laten ruimte voor de kijker om te zoeken, te verkennen en te genieten, zodat iedereen in het schilderij kan "spelen" en ontdekken. De tekst helpt je de deur naar begrip open te duwen, onthult de oorspronkelijke bedoeling en het thema van de maker, maar ketent je gevoelens nooit en dicteert geen enkele, definitieve interpretatie.

Dit is het meest prachtige en wonderbaarlijkste hart van Toyisme: het zet alle hoogmoed opzij, verwerpt valse diepzinnigheid, zodat kunst geen onoverkomelijke drempel meer heeft. Gewone mensen kunnen het voelen en lezen. Tegelijkertijd behoudt het de essentiële open ruimtes en de poëzie van de kunst, zodat elke kijker zijn eigen begrip, ervaring en gevoel kan hebben.

Het creëert geen cognitieve kloof en steelt ook niet de vrijheid om te denken. Het geeft kunst terug aan de mensen, maar laat elk individu zijn eigen diep persoonlijke artistieke ontmoeting hebben.

Na zoveel werken te hebben aanschouwd, groeide mijn verlangen om de meest gedestilleerde, geconcentreerde spirituele kern te ontdekken die achter alle creatie schuilgaat. Ik vroeg Dejo of hij de kracht die hij de wereld wil bieden in de eenvoudigst mogelijke woorden kon vangen. Hij aarzelde om eerst een kort antwoord te geven, dus sprak ik de twijfel in mijn hart uit: omdat de opvattingen van mensen zo divers zijn en hun perspectieven zo gevarieerd zijn, maakte hij zich dan ooit zorgen dat het publiek afwijkende of zelfs "verkeerde" interpretaties zou vormen?

Dejo's antwoord raakte rechtstreeks het hart en roerde diep. Met onwrikbare zekerheid vertelde hij me dat zijn creatie nooit alleen voor de kijker van het heden is geweest; het is evenzeer een geschenk voor de volgende generatie en zelfs voor de kinderen van hun kinderen. Hij heeft een onwankelbaar geloof dat Toyisme, geworteld in collectieve symbiose en gedeelde creatie, een kracht bezit die jaren kan doorboren en generaties kan overstijgen – genoeg om stil te staan in de lange tijd, om te worden gezien en herinnerd, generatie na generatie.

Naar zijn mening bestaat de zogenaamde "verkeerde" interpretatie niet. Elk gevoel dat in het hart van een kijker ontstaat, elke gedachte die diepgaand is, elke unieke resonantie, is zelf een onmisbaar onderdeel van de creatie. De beschouwer versmelt met het werk; interpretatie en kunst leven symbiotisch. In een andere zin neemt iedereen deel aan deze grootse artistieke onderneming.

Meegesleept door deze geest die de tijd overstijgt, drong ik verder aan: als er één eeuwig motto was om talloze komende generaties na te laten, wat zou dat dan zijn?

Met een vaste blik sprak Dejo de korte zin uit die door zijn levensideaal en het geloof van de beweging loopt:

Every dream needs a team.

Hij gaf toe dat hij altijd in een hartstochtelijke droom heeft geleefd. Zijn levenswens is om een groep gelijkgestemde zielen, reisgenoten, te verzamelen om een kunstvorm te smeden die volkomen uniek is en de wereld kan verbazen. Toyisme is nooit een eenzame praktijk van zelfbewondering geweest; het is een collectieve droom, gebouwd door een groep kunstenaars, ieder brandend van liefde en verschillend in denken, die vasthouden aan een verenigde vorm van expressie en samen met één hart bouwen.

Deze droom begon met Dejo alleen, groeide geleidelijk uit tot een team van twintig, en zal in de toekomst voortdurend nieuw leven aantrekken, zodat de vlam zich eindeloos verspreidt. Ze hebben een duidelijk en romantisch plan: de beweging zal het moment van haar sierlijke voltooiing bereiken in het jaar 2042.

Wanneer de vooraf bepaalde eindtijd aanbreekt, zullen alle schilderijen, geschriften, de kroniek van creatie die in de wereld achterblijft, samen met decennia van de daad van samen op deze weg wandelen in symbiose, samensmelten tot één geheel. Ze zullen een monumentaal, diepzinnig, betekenisvol stuk moderne performancekunst worden. Wat de wereld zal hebben, is niet slechts een verzameling kunstwerken om te observeren, maar het hele tientallen jaren durende traject van een groep dromers die vasthielden aan hun oorspronkelijke hart, hun droom zij aan zij najagend, een proces dat op zichzelf de meest ontroerende en diepzinnige kunst van allemaal is.

Dejo's levensmissie en visie zijn zowel eenvoudig als brandend: via het voertuig van Toyisme hoopt hij aan de wereld de ware betekenis van collectief dromen te interpreteren, om de passie en moed te ontwakken die in elk gewoon hart sluimeren, en hen aan te sporen om moedig naar

hun eigen idealen te rennen, ongebonden door wereldse ketenen van geld, status en materiële zaken.

Ik leef in mijn droom. Elke droom heeft een team nodig.

Deze twee korte, krachtige zinnen spreken tot de onophoudelijke spirituele bloedlijn van Toyisme. Ze zijn de zachtste, maar meest monumentale kracht die een zuivere en grote kunstenaar aan de wereld heeft nagelaten. Hij werpt de drukte van roem en fortuin van zich af, legt persoonlijke glorie opzij en beoefent zijn oorspronkelijke hart met zijn hele leven. Hij bewaakt een droom met het collectief, waardoor Toyisme de tijd overstijgt en voor altijd schijnt.

ENGLISH

A Conversation with Dejo in the 798 Art District, Beijing

By Junkai Zhang (张钧凯)。 May 17, 2026

Graduated from Fudan University, majoring Mathematics. Art lover and collector.

Understanding the Symbiotic Art Philosophy of Toyism

My conversation with Dejo, founder of Toyism, began with the enigmatic and vital manifesto Mother. From that first moment, it shattered every preconceived notion I held about art movements and collective creation. In his telling, Toyism emerged from an intimate, internal consensus and evolved into a deeply ordered yet infinitely inclusive artistic community. Its singular model of collective creation has become the movement's most stirring and essential core.

Dejo confessed that the Mother manifesto is not a tangible, codified doctrine but a spiritual covenant among the earliest Toyist creators. Never meant to be unveiled to the outside world, it has always preserved a living vitality—growing, iterating, evolving on its own, never imprisoned by an initial framework. With each new artist who joins, it enriches itself and evolves ceaselessly, like the very womb that nurtures a movement, cradling the growth of the entire artistic family. And this womb-like

embrace ultimately crystallised into the unmistakable collective creation system that defines Toyism.

At its inception, Toyism was simply three kindred artists walking forward hand in hand. Gradually, it blossomed into a team of twenty-six, each member corresponding to a letter of the English alphabet, a set of identity symbols belonging solely to this collective. Dejo, the founder, embodies the letter D. No exaltation of individual names, no distinctions of status or rank—letters became emblems of equality among creators, echoing Toyism’s founding heart: to dissolve the cult of personality and pursue collective equality.

What astounded me even more were the exquisitely unique, symbiotic rules governing collaboration within the group. Every artist who wishes to enter Toyism must undergo a systematic six-month training programme led personally by Dejo. Yet this training never fetters the creator’s mind; it focuses solely on unifying painting techniques, stylistic paradigms, and expressive rules—that is, establishing Toyism’s signature visual language: highly saturated, intense colours; clean, geometric lines; cartoon-like symbols brimming with narrative; a unified logic of pictorial composition.

“Limit the form of expression, never limit the heart of expression.” This is the creative principle Dejo steadfastly upholds, and it is the most exquisite wisdom of Toyism.

The training merely delineates the boundaries of expression, ensuring that all members’ works carry a coherent visual identity and forge a unique stylistic hallmark for the movement. But as for what to express, absolute freedom is granted. Whether it is contemplation of ecology, critique of technological alienation, exploration of childhood and humanity, or interpretation of cultural diversity, every creator follows their heart, freely choosing themes and voicing their own reflections.

It is precisely because of this that Toyism has formed its singular artistic nature: a collective body of work with a highly unified form and an intensely recognisable style, yet each piece is rich, varied, and utterly

distinct in its theme, intellectual core, and emotional resonance. This is no longer a mere collective creation; it is an exquisitely balanced artistic symbiosis. It sidesteps the pitfalls of scattered style and hollow core that often plague group endeavours, while preserving each creator's independent thought and creative soul. It builds Toyism's artistic identity through unified form and the boundless inclusivity of content, keeping the movement endlessly alive with fresh intellectual vigour.

Yet what truly elevates this movement beyond mere artistic practice, turning it into a subversive landmark in contemporary art, is Dejo's radical reconstruction of the relationship between art and the artist. When I asked about the true identities of these twenty-six artists, the answer was: no one knows. Dejo's resounding words still echo with immense power: Art comes first. The artist comes second.

This runs entirely counter to the prevailing logic of today's art world. The current market is trapped in an inverted predicament, valuing the author over the artwork. A piece's worth is pegged first to the creator's fame, persona, résumé, and market labels; the intrinsic artistic merit and intellectual soul of the work itself become secondary considerations. People chase the aura of the artist, not the soul of the work. But Toyism, in the most resolute way, severs this grotesque bond of value.

Every artist in the group appears masked. Their public identity is merely a single-letter code from the alphabet. Their real names, faces, residences, histories, and personal stories remain utterly unknown; all information that could identify the individual artist is completely concealed. Dejo himself admitted that in his homeland, the Netherlands, no one recognises him when he removes his mask. But with it on, he is known by countless people. He deliberately erases his individual identity, redirecting every gaze back to the art. This is a courageous decoupling of art and artist.

What Toyism seeks to do is to pull public attention forcibly back to its origin: back to the colours, narratives, ideas, and emotions of the work itself; back to the intrinsic value of art, untainted by the celebrity,

persona, and “buzz” of its maker. Here, a piece does not gain or lose value because of who made it. Art is finally unshackled from its attachment to the individual, returning to its purest essence. Even more astonishing is how this philosophy extends into an unprecedented, living mode of artistic continuity.

I pressed Dejo further: if one of these artists ceases to create, or even passes away, how does the collective endure? His answer recasts Toyism as a “living organism.” When one of the twenty-six letter-artists passed away, their corresponding letter was not erased. It remained, temporarily vacant, awaiting a new artist to step in and inherit that alphabetic identity.

There are no irreplaceable individuals, no eternal personal symbols, only an unending, regenerative lineage of art. The physical life of an artist may end, but the letter-identity, the creative thread, and the soul of the movement that embodies the spirit of Toyism can continue forever. This group is no longer a simple collection of twenty-six independent individuals, but a life form that perpetually renews itself, metabolises, and grows.

This is no longer merely a form of creative organisation; it is a radical reinvention of “the way the artist exists” in modern art history. It shatters the traditional logic that “art lives only through the individual,” freeing art from the limits of a single lifespan and granting it eternal vitality.

After we had explored the essential relationship between art and artist, Dejo led me closer to the works themselves. It was then that I truly grasped the inner soul of Toyism—readable, playful, deeply felt—and my stubborn prejudice against contemporary abstract art as “pretentiously obscure and willfully incomprehensible” was utterly shattered.

He gestured towards a piece titled *They Are Still Wandering*. There are no realistic portraits in the frame. Instead, the creative symbols and stylistic essences of departed masters, Picasso, Van Gogh, Da Vinci, are dismantled and reconstructed into Toyism’s signature childlike abstract motifs. A multitude of artistic souls is condensed onto a single canvas.

Dejo said the theme of this piece is a tribute to those pioneering spirits who transcend eras. Their physical forms are long gone, but their ideas, aesthetics, creative spirit, and artistic force have never vanished. They still wander through the world, profoundly influencing all who follow.

To be honest, when I first looked at the painting, I was like most viewers—completely unable to grasp its deeper meaning. Dejo, keenly sensing this bewilderment, gently pointed to the text panel beside the painting and articulated yet another industry-subverting principle of Toyism: the painted image alone is not the complete artwork. The painting, joined with a poetic, interpretive text, forms the whole, integral artistic expression.

He did not shy away from criticising the malaise of the contemporary art scene: many creators render their works extremely abstract and impenetrable, yet offer no guiding interpretation, instead affixing labels like “high abstraction” or “independent reading.” In truth, they possess no clear expressive core at all. It is mere mystification, an artificially raised barrier, dressing emptiness in obscurity, turning away ordinary audiences, and transforming art into a game of pretentious exclusivity for the few.

Toyism utterly rejects this hypocritical “elegance.” For every piece, Dejo personally composes detailed, poetic descriptions. He has never wished to shut the audience out, nor to deliberately manufacture barriers to understanding. His original heart has always been this: to hope that every person can read art and draw near to it.

The text is a doorway to understanding, but never the only answer. Toyist works are neither literal, bland realism nor absolute abstraction that leaves one adrift. They retain a playful, abstract expression, embedding clues and metaphors within the image, leaving space for the viewer to seek, explore, and savour—allowing everyone to “play” and discover within the painting. The text helps you push open the door of understanding, revealing the creator’s original intent and theme, but it never shackles your feelings or dictates a single, definitive interpretation.

This is the most magnificent and wondrous heart of Toyism: it sets aside all haughtiness, rejects false profundity, so that art no longer has an insurmountable threshold. Ordinary people can feel it and read it. At the same time, it preserves art's essential open spaces and poetry, ensuring that every viewer's understanding, experience, and feeling is entirely their own.

It creates no cognitive chasm, nor does it steal the freedom of thought. It returns art to the people, yet allows each person to have their own deeply personal artistic encounter.

After beholding so many works, I grew eager to uncover the most distilled, concentrated spiritual core hidden behind all creation. I asked Dejo whether he could capture the power he wishes to offer the world in the simplest possible words. He hesitated to give a brief conclusion at first, so I voiced the doubt in my heart: given that people's understandings are so diverse and their perspectives so varied, did he ever worry about audiences forming deviant or even "wrong" interpretations?

Dejo's reply struck straight to the heart and stirred deeply. With unwavering certainty, he told me that his creation has never served only the viewer of the present; it is equally a gift for the next generation of those standing before him, and even their children's children. He holds an unshakable faith that Toyism, rooted in collective symbiosis and shared creation, possesses a force that can pierce through years and cross generations—enough to stand quietly through the long passage of time, to be seen and remembered by generation after generation. In his view, the so-called "wrong" interpretation has never existed. Every feeling born in the heart of a viewer, every extended thought, every unique resonance, is itself an indispensable part of the creation. The observer merges with the work; interpretation and art live symbiotically. In another sense, everyone participates in this grand artistic enterprise.

Flowing with this spirit that reaches across time, I pressed further: if there

were one eternal motto to leave for countless generations to come, what would it be?

With a steady gaze, Dejo spoke the short phrase that threads through his life's ideal and the movement's faith:

Any dream needs a team.

He confessed that he has always lived within a fervent dream. His life's wish has been to gather a group of kindred spirits, fellow travelers, to forge an art form that is utterly unique and capable of astonishing the world. Toyism has never been a solitary practice of self-admiration; it is a collective dream built by a group of artists, each burning with love and distinct in thought, who hold fast to a unified form of expression and build together with one heart.

This dream began with Dejo alone, gradually converged into a team of twenty-six, and in the future will continually absorb new life, ensuring the flame spreads endlessly. They have already set a clear and romantic plan: the movement will reach the moment of its graceful completion in the year 2042.

When the appointed end arrives, all the paintings, writings, and the chronicle of creation left in the world, along with decades of the very act of walking this path together in symbiosis, will merge into one. They will become a monumental, profoundly meaningful piece of modern performance art. What the world will have is not merely a collection of artworks to observe, but the entire decades-long journey of a group of dreamers holding fast to their original heart, chasing their dream arm in arm—a process that is itself the most moving and profound art of all.

Dejo's lifelong mission and vision are both simple and burning: through the vehicle of Toyism, he hopes to interpret for the world the true meaning of collective dreaming, to awaken the passion and courage dormant in every ordinary heart, urging them to bravely run towards their own ideals, unbound by worldly shackles of money, status, and material things.

I live in my dream. Any dream needs a team.

These two brief, potent sentences speak to the ceaseless spiritual
bloodline of Toyism. They are the gentlest, yet most monumental force
left to the world by a pure and great artist. He discards the clamour of
fame and fortune, sets aside personal glory, and practices his original
heart with his entire life. He guards a dream with the collective, allowing
Toyism to transcend time and shine forever.

与Dejo对话：读懂玩具主义的共生艺术哲学

北京 798艺术中心 2026年5月17日

张钧凯 艺术爱好者

与玩具主义创始人Dejo的对谈，是从那份神秘又充满生命力的《Mother》宣言开始，便不断打破我对艺术流派、群体创作的固有认知。在他的讲述中，玩具主义从一份小众内部共识，落地为极具秩序感又包容无限的艺术共同体，其独特的群体创作模式，更成为这场艺术运动最动人的内核。

Dejo坦言，《Mother》宣言并非具象的成文纲领，而是早期玩具主义创作者的精神契约，它从不对外公开，却始终保持着自然生长、动态迭代的鲜活生命力，不会被初始框架禁锢，更会随着每一位新创作者的加入，自发丰盈、持续进化，如同孕育流派的母体，包容着整个艺术群体的成长。

而这份“母体般”的包容，最终化作了玩具主义极具辨识度的群体创作体系。

最初的玩具主义，仅有三位志同道合的艺术家携手前行，而后逐步发展为26人的艺术团队，团队成员与26个英文字母一一对应，成为独属于这个群体的身份符号，创始人Dejo则代表着字母D。没有个人名号的标榜，没有身份地位的区分，字母成为创作者的平等标识，也暗合了玩具主义“消解个人崇拜、追求集体平等”的初心。

更让我惊叹的，是这个群体极致独特的共生合作规则。

每一位想要加入玩具主义的艺术家的，都必须经过Dejo亲自开展的长达6个月的系统培训。但这份培训，从不束缚创作者的思想，只聚焦于统一的绘画技巧、画风范式与表达规则——也就是确立玩具主义标志性的视觉语言

：高饱和的浓烈色彩、简洁规整的几何线条、充满叙事感的卡通化符号、统一的画面创作逻辑。

“限定表达形式，从不限定表达内核”，这是Dejo所坚守的创作准则，也是玩具主义最精妙的创作智慧。

培训划定的，只是“如何表达”的方式边界，让所有成员的作品拥有一脉相承的视觉辨识度，形成流派独有的风格烙印；但对于“表达什么”，却给予百分百的自由。无论是对生态环保的思考、对科技异化的反思，还是对童年与人性的探寻、对多元文化的解读，创作者都可以完全遵从内心，自由选择创作主题、表达自我思考。

也正因如此，玩具主义形成了独一无二的艺术特质：群体作品的表现形式高度统一、风格辨识度极强，而每一件作品的创作主题、思想内核、情感表达却又丰富多彩、各不相同。

这早已不是简单的集体创作，而是一种极致平衡的艺术共生。它既规避了群体创作中风格散乱、没有流派内核的问题，又彻底保留了每一位创作者的独立思想与创作灵魂；既用统一的形式构建了玩具主义的艺术标识，又用无限包容的内容，让整个流派始终拥有源源不断的思想活力。

而真正让这场艺术运动超越创作本身，成为当代艺术颠覆性创举的，是Dejo彻底重构了艺术与艺术家的关系。

当我问及这26位艺术家的真实身份时，得到的答案是：无人知晓。

Dejo那句掷地有声的原话，至今仍极具力量：Art comes first. Artist comes the second.（艺术至上，艺术家次之）。

这与当下主流艺术界的逻辑截然相反。如今的艺术市场，早已陷入“重作者、轻作品”的倒置困境：一件艺术品的价值，首先依附于创作者的名气、身份、履历与市场标签，作品本身的艺术价值与思想内核，反而沦为次要考量。人们追逐的是艺术家的光环，而非作品本身的灵魂。

但玩具主义，用最决绝的方式，斩断了这种畸形的价值绑定。

群体里的每一位艺术家，均以面具示人，公开身份只有26个字母中的一个代号。无人知晓他们的真实姓名、容貌、住址、过往经历与个人故事，所

有指向艺术家个体的信息被彻底隐匿。Dejo也坦言，在故乡荷兰，摘下面具的他无人相识，可戴上面具，却被无数人熟知——他刻意让自己的个体身份消失，把所有目光还给艺术。

这是一场勇敢的艺术与艺术家的解耦。

玩具主义要做的，就是把大众的注意力强行拉回原点：回归作品的色彩、叙事、思想与情感，回归艺术本身的价值，而非被艺术家的名气、人设、流量裹挟。在这里，作品不会因为“作者是谁”而增值或贬值，艺术终于摆脱了对个体的依附，回归到它最纯粹的本质。

更震撼的是，这种理念还延伸出了一种前所未有的、有生命力的艺术存续方式。

我追问Dejo，若其中一位艺术家不再参与创作，甚至离世，这个群体又该如何延续？他给出的答案，让玩具主义彻底成为一个“活的有机体”：

曾有26位字母艺术家中的一员离世，其对应的字母并不会被抹去，而是暂时空缺，等待新的艺术家加入，继承这个字母身份。

没有不可替代的个体，没有永恒的个人符号，只有生生不息的艺术传承。艺术家的肉身生命会终结，但代表玩具主义精神的字母身份、创作脉络、流派灵魂，可以永远延续。这个群体不再是26个独立个体的简单集合，而是一个不断新陈代谢、自我更新、永续生长的生命体。

这早已不只是一种创作组织形式，更是现代艺术史上对“艺术家存在方式”的颠覆性创举。它打破了“艺术因人而存”的传统逻辑，让艺术脱离个体生命的局限，获得了永恒的生命力。

当我们聊完艺术与艺术家的本质关系，Dejo带我走近一件件作品，让我真正读懂了玩具主义“可读懂、可玩味、可共情”的灵魂内核，也彻底击碎了我对当代抽象艺术“故作高深、晦涩难懂”的刻板偏见。

他指向一幅名为《他们仍在游荡》的作品，画面里没有具象的人物肖像，而是将毕加索、梵高、达芬奇等一众已故艺术大师的创作符号、风格精髓，拆解重构为玩具主义标志性的童趣抽象图案，将诸多艺术灵魂浓缩于同一画面。

Dejo说，这件作品的主题，是致敬那些跨越时代的艺术先驱——他们的肉身早已远去，但思想、审美、创作精神与艺术力量，从未消失，依旧在世間游荡，深刻影响着每一个后来者。

坦白说，第一眼望向这幅作品，我和大多数观众一样，完全无法读懂其中的深意。而Dejo早已敏锐地察觉了这份困惑，他轻轻指向画作旁的文字说明，说出了玩具主义又一颠覆行业的创作准则：画作本身，并非完整的作品；绘画+诗意文字解读，才是完整一体的艺术表达。

他毫不避讳地批判当下当代艺术的乱象：不少创作者将作品做得极度抽象晦涩，却不给出任何解读引导，反而美其名曰“高级抽象”“独立解读”，实则根本没有清晰的表达内核，只是故作玄虚、抬高门槛，用晦涩包装空洞，让普通观众望而却步，将艺术变成少数人附庸风雅的游戏。

但玩具主义，彻底拒绝这种虚伪的“高雅”。

Dejo会为每一件作品，亲自撰写详细且充满诗意的文字描述。他从不想把观众拒之门外，更不刻意制造理解壁垒，他的初心从来都是：希望每一个人都能读懂艺术，走近艺术。

文字是理解的入口，却不是唯一的答案。

玩具主义的作品，从不是直白无趣的具象写实，也不是让人无所适从的绝对抽象。它保留着童趣化的抽象表达，画面里藏着线索、埋着隐喻，留给欣赏者寻找、探索、回味的空间，让每个人都能在画面里“游玩”与发现。文字帮你推开理解的大门，告诉你创作者的初心与主题，却从不束缚你的感受，不规定唯一的解读答案。

这便是玩具主义最伟大、最神奇的内核：它放下姿态，不故作玄虚，让艺术不再有高高在上的门槛，普通人皆可共情、皆可读懂；同时它又保留艺术的留白与诗意，让每一位观者的理解、体会与感悟，都独一无二。

它不制造认知隔阂，也不剥夺思考自由；它让艺术回归大众，又让每个人都能拥有专属的艺术感动。

赏析完诸多作品，我迫切想要探寻藏在所有创作背后，玩具主义最核心、最凝练的精神内核。我询问Dejo，能否用最简单的话语，概括这份想要传递给世间所有人的力量。起初他并未给出简短定论，而我继而抛出心中疑

惑：世人对作品的理解各不相同，角度千差万别，他是否会担忧观众产生偏差、甚至错误的解读。

而Dejo一番回答，直击心底，令人无比震撼。他笃定地告诉我，他的创作从来不止服务于当下的观者，更是献给眼前之人的下一代，乃至子孙后代。他无比坚信，扎根于集体共生、同心共创的玩具主义，拥有穿越岁月、跨越世代的力量，足以在漫长时光里静静伫立，被一代代人看见与铭记。

在他的观念里，从来不存在所谓错误的解读。每一位欣赏者内心生出的感悟、延伸的思考、独有的体会，本身就是创作不可或缺的一部分。观者与作品相融，解读与艺术共生，所有人都以另一种方式，参与进这场盛大的艺术事业之中。

顺着这份跨越时光的心意，我再次追问，倘若要留给后世千万代人一句永恒箴言，那会是什么。

Dejo目光坚定，道出贯穿他一生理想与流派信仰的短句：Any dream. Needs a team. 任何梦想，都需要团队并肩奔赴。

他坦言自己始终活在炽热的理想之中，毕生所愿，便是集结一群志同道合的同行者，共同缔造独一无二、震撼世人的艺术形态。玩具主义从不是孤芳自赏的个体创作，而是一群怀揣热爱、思想各异的艺术家的坚守，统一表达形式，同心筑造的集体梦想。

这份梦想始于Dejo一人，逐步汇聚成二十六人的队伍，未来亦会不断吸纳新生力量，让火种永续蔓延。他们早已定下清晰且浪漫的规划，将于2045年，迎来这场艺术运动圆满落幕的时刻。

待到终止之日来临，所有留存于世的画作、文字、创作历程，连同数十年一路走来所有共生共创的行为本身，都会融为一体，化作一件体量宏大、意义深远的现代行为艺术巨作。于世人而言，不止有可供观赏的艺术作品，这群造梦者数十年坚守初心、抱团逐梦的全过程，本身就是最动人、最深刻的艺术。

Dejo一生的使命与愿景，朴素又滚烫。他希望以玩具主义为载体，向世界诠释集体造梦的真谛，唤醒每一个普通人心底的热忱与勇气，勇敢奔赴属于自己的理想，不被世俗的金钱、地位与物质枷锁捆绑束缚。

I live in my dream. Any dream needs a team.

这两句简短有力的话语，说出了玩具主义流淌不息的精神血脉，也是一位纯粹又伟大的艺术家，留给世间最温柔也最磅礴的力量。他摒弃名利喧嚣，放下个人荣光，以一生践行初心，用集体守护梦想，让玩具主义跨越时光，永远熠熠生辉。